

Arrest

nr. 154 194 van 9 oktober 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 mei 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 april 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 april 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 mei 2012 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 november 2009 dient verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 28 juli

2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissingen dient verzoekende partij een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 50 461 van 28 oktober 2010 het beroep verwerpt.

Op 11 april 2011 dient verzoekende partij opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 11 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 19 april 2012. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.04.2011 werd ingediend door:

L., M.(R.R.: ...) nationaliteit: Marokko geboren te Troukout op (...)1979 adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich impliciet op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing en kan betrokkene zich er dus niet langer op beroepen.

Betrokkene verklaart sinds 2001 in België te verblijven. Van 2001 tot 2009 verbleef betrokkene illegaal in België zonder pogingen ondernomen te hebben om zijn verblijf te wettigen. Ook nadat een eerdere regularisatieaanvraag d.d. 02.11.2009 negatief werd afgesloten en betrokkene geen gevolg gaf aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 13.08.2010, verbleef hij verder in illegaliteit. Echter, het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kon verblijven. Betrokkene heeft dit echter geweigerd en zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf. Het feit dat hij reeds geruime tijd illegaal in België verblijft is louter te wijten aan zijn eigen houding en kan dus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Bovendien zijn de buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9.3/9bis van de wet van 15 december 1980 niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur is bijgevolg geen buitengewone omstandigheid (Raad van State, arrest nr 100.223 van 24.10.2001).

Betrokkene verklaart dat het voor hem onmogelijk is om de aanvraag in Marokko bij de Belgische consulaire vertegenwoordiger te doen aangezien hij hier de middelen niet toe heeft. Echter, het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige (financiële) steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus,

accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niet over de nodige middelen zou beschikken niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

De overige elementen (betrokkene spreekt Frans en heeft een goede kennis van het Nederlands, is werkwillig en legt een arbeidsovereenkomst en diverse getuigenverklaringen voor) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase van het onderzoek niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9§2 van de wet van 15.12.1980.”

Op 19 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt aan L. M. geboren te TROUKOUT, op 15.06.1979 van MAROKKO nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 19 MEI 2012 (datum aanduiden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art 7, al 1.1° van de wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum .

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoekende partij het volgende uiteen:

“4.1

“Schending van art. 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de artt. 3 en 8 EVRM”

4.1.1 Algemeen

Aangezien de regering op 18 en 19 juli 2009 nieuwe criteria voor regularisatie afsprak.

Op 19 juli 2009 werden de criteria vastgelegd in een instructie aan DVZ en in september 2009 werd de instructie verduidelijkt in een vademecum.

Ondanks de vernietiging van de instructie door de Raad van State (RvSt, nr. 198.769, 9 december 2009) verzekerden de toentertijdse bevoegde staatssecretaris M. Wathelet en de DVZ aan het Kruispunt Migratie en Integratie dat de criteria van de instructie ten gronde blijven gelden en zullen toegepast worden.

Een tiental situaties (1.1-1.2 en 2.1-2.8) komen hierdoor zeker voor regularisatie in aanmerking.

De criteria gelden permanent, behalve punt 2.8 van de instructie: dat kon alleen ingeroepen worden tussen 15/9/2009 en 15/12/2009.

Deze termijn bleef onveranderd na de vernietiging van de instructie.

Naast deze 10 situaties blijft de Minister en de Dienst Vreemdelingenzaken nog steeds bevoegd om discretionair te beslissen over regularisatie- aanvragen.

De vreemdeling die zich beroept op artikel 9bis Vw. moet in principe "buitengewone omstandigheden" aantonen die rechtvaardigen waarom de aanvraag voor een machtiging tot verblijf wordt ingediend in België en niet bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland.

Wie nu voldoet aan de inhoudelijke criteria voor regularisatie zoals omschreven in de instructie van 19/7/2009, voldoet ook aan de buitengewone omstandigheden.

Dat werd alleszins aan het Vlaams Minderhedencentrum toegezegd door zowel de bevoegde staatssecretaris als de DVZ.

Dat verzoeker nu desbetreffende verwijst naar punt 2 van de voornoemde instructie - "bepaalde prangende humanitaire situaties" waarbij als basisprincipe kan gesteld worden dat er sprake is van een prangende humanitaire situatie indien een verwijdering van de aanvrager in strijd zou zijn met de internationale mensenrechtenverdragen, in het bijzonder het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM).

Naast deze 10 situaties blijft de Minister en de Dienst Vreemdelingenzaken nog steeds bevoegd om discretionair te beslissen over regularisatie- aanvragen. Uit de praktijk en de rechtspraak van de afgelopen jaren blijkt dat sommige "banden met België of met een Belg" hiervoor in aanmerking kunnen komen.

4.1.2

Dat in casu de bestreden beslissing met bevel om het grondgebied te verlaten en de uitvoering ervan in strijd zijn met art. 3 en art. 8 van het EVRM en de vaststelling hiervan maakt dat er sprake is van een "prangende humanitaire situatie" en dus ook van een "buitengewone omstandigheid", zoals vereist voor de regularisatie-aanvraag van verzoeker.

Art. 3 EVRM:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".

Art. 8 EVRM:

§1: "Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie".

§2: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Artikel 8 EVRM beschermt dus onder meer de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven. Het verplicht Staten in principe niet om aan vreemdelingen een verblijfsrecht te geven. Toch zullen bepaalde personen zich kunnen beroepen op artikel 8 EVRM om te voorkomen dat ze uitgewezen worden uit het land waar zijn of haar gezinsleden wonen.

Zoals reeds gesteld heeft verzoeker een liefdesrelatie met een Belgische onderdaan, wetende Mevr. T. T., wonende aan de (...).

Dat de bestreden beslissing met bevel om het grondgebied te verlaten en de uitvoering ervan zou maken dat deze relatie niet langer kan gehandhaafd worden en het bestaande familie- en gezinsleven zou beëindigd worden.

Er kan niet van het gezin in België verwacht worden dat ze mee verhuizen.

Naast het recht op eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven beschermt artikel 8 EVRM ook het recht op de eerbiediging van het privé-leven.

Het begrip "privé-leven" omvat onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen.

Deze relaties kunnen zelfs van zakelijke aard zijn. Dit begrip is bijgevolg ruimer dan het recht op een familie- en gezinsleven en vereist geen hechte band of intieme relatie tussen de personen die er zich op beroepen.

Dat verzoeker reeds heeft gesteld vanaf 2001 onafgebroken in België (aankomst in België via Frankrijk) verbleven te hebben.

Dat de eertijdse raadsman van verzoeker niet heeft geadviseerd aan verzoeker om vanaf 2001 te trachten zijn verblijfssituatie te regulariseren, zijnde de reden waarom voorheen geen procedures daartoe werden opgestart.

Dat verzoeker een bijzondere band heeft opgebouwd met meerdere Belgen (zie stukken) en meer specifiek met de heer L. F., eigenaar van een bedrijf in de landbouwsector — varkenshouderij.

Verzoeker heeft dan ook een werkaanbieding om vast in dienst te treden bij de N.V. L. J., (...) (varkensbedrijf) als dierenverzorger, reiniger.

Dat de bestreden beslissing met bevel om het grondgebied te verlaten en de uitvoering ervan zou maken dat ook deze bijzondere banden/relaties niet langer kunnen gehandhaafd worden.

Dat verzoeker er op wijst dat hij, van zodra hij geregulariseerd zou worden, perfect in zijn eigen inkomsten kan voorzien en niet ten laste zal vallen van de Belgische openbare onderstand.

4.1.3.

Dat er dus wel degelijk sprake is van "buitengewone omstandigheden" die rechtvaardigen waarom de aanvraag voor de machtiging tot verblijf werd ingediend in België en niet bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland.

De aanvraag van verzoeker in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, is derhalve wel degelijk ontvankelijk.

De bestreden beslissing met bevel om het grondgebied te verlaten is derhalve in strijd met de bepalingen van art. 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en de artt. 3 en 8 EVRM en dient om die reden reeds vernietigd te worden."

3.2 Het hoofdmotief van de eerste bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België kunnen rechtvaardigen.

Luidens deze bepaling kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Buitengewone omstandigheden zoals voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn omstandigheden die het de verzoekende partij bijzonder moeilijk maken om haar aanvraag in het buitenland in te dienen.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

In de mate dat verzoekende partij van oordeel is dat haar aanvraag alsnog had moeten worden getoetst aan de vernietigde instructie van 19 juli 2009 – waarbij zij erop wijst dat zij in haar aanvraag duidelijk naar deze instructie heeft verwezen en voldoet aan de hierin opgenomen criteria, zodat haar aanvraag diende te worden vermoed ontvankelijk en gegrond te zijn – herhaalt de Raad het gestelde in de bestreden beslissing dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State met nummer 198.769 van 9 december 2009 omdat deze instructie "het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit

vermag te doen”, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. Deze nietigverklaring houdt in dat de instructie met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan. De vaststelling dringt zich dan ook op dat verwerende partij in de bestreden beslissing, in antwoord op de vraag van verzoekende partij om toepassing te maken van de criteria vervat in de instructie, op correcte wijze heeft aangegeven dat deze criteria niet meer van toepassing zijn.

De Raad stelt daarenboven ook vast dat verzoekende partij haar kritiek in wezen is gericht tegen een overtollig motief in de bestreden beslissing (cf. RvS 31 januari 2012 nr. 217.599). De criteria vervat in de vernietigde instructie betroffen immers *“humanitaire”* situaties waarin een machtiging tot verblijf gerechtvaardigd kon zijn en betroffen aldus de gegrondheid van een ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf. De bestreden beslissing heeft daarentegen enkel betrekking op de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf en de vraag naar het voorhanden zijn van de wettelijk vereiste buitengewone omstandigheden. De eventuele gegrondheid van een middel dat gericht is tegen een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verzoekende partij heeft dan ook geen belang bij dit onderdeel van het middel (cf. RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833).

In casu is verwerende partij, overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet, nagegaan of voldaan was aan de vereiste van het aantonen van buitengewone omstandigheden die verhinderen dat de aanvraag via de gewone procedure wordt ingediend. Bij het ontbreken van de vereiste buitengewone omstandigheden kon verwerende partij niet anders dan de aanvraag onontvankelijk te verklaren, zo niet zou zij de wet miskennen. Verzoekende partij toont door te verwijzen naar verklaringen afkomstig van *“de staatssecretaris M. Wathelet en de DVZ”* dat de criteria in de vernietigde instructie alsnog zouden gelden voor wie eraan voldoet, niet aan dat de *in casu* bestreden beslissing is genomen met miskenning van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij meent dat de artikelen 3 en 8 van het EVRM zijn geschonden en zij verwijst naar haar liefdesrelatie met een Belgische onderdaan waardoor haar gezinsleven wordt geschonden. Tevens verwijst zij naar haar bijzondere band met de eigenaar van een varkenshouderij en haar onafgebroken verblijf in België sinds 2001 waardoor haar privéleven wordt geschonden bij uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekende partij meent wel degelijk over buitengewone omstandigheden te beschikken die rechtvaardigen waarom de aanvraag in België wordt ingediend. Zo wijst verzoekende partij op de werkaanbieding om vast in dienst te treden bij de varkenskweker.

In de aanvraag om machtiging tot verblijf van 11 april 2011 haalde verzoekende partij de volgende buitengewone omstandigheden aan:

- de onmogelijkheid om de aanvraag in haar land van herkomst in te dienen omdat zij daartoe de middelen niet heeft;
- sociale banden in België;
- verblijf in België sinds 2001;
- getuigenverklaringen;
- kennis van één van de landstalen;
- werkbereidheid.

Vooreerst wordt vastgesteld dat verwerende partij in de eerste bestreden beslissing al deze aangehaalde buitengewone omstandigheden heeft onderzocht en beoordeeld. Verwerende partij is evenwel van oordeel dat deze elementen haar niet verhinderen terug te keren en de aanvraag in te dienen via de reguliere weg.

Wat het langdurig verblijf betreft, stelt verwerende partij vast dat betrokkene van 2001 tot 2009 illegaal verbleef in België zonder pogingen te ondernemen om haar verblijf te wettigen. Nadat een eerdere regularisatieaanvraag van 2 november 2009 negatief werd afgesloten, gaf betrokkene geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef zij verder in illegaliteit. Verder oordeelt verwerende partij in de bestreden beslissing dat *“het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kon verblijven. Betrokkene heeft dit echter geweigerd en zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf. Het feit dat hij reeds*

geruime tijd illegaal in België verblijft is louter te wijten aan zijn eigen houding en kan dus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Bovendien zijn de buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9.3/9bis van de wet van 15 december 1980 niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur is bijgevolg geen buitengewone omstandigheid (Raad van State, arrest nr 100.223 van 24.10.2001)." Verzoekende partij toont niet aan dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet kennelijk onredelijk of onjuist is toegepast. Ook het feit dat de advocaat van verzoekende partij haar niet heeft geadviseerd haar verblijfssituatie te regulariseren, doet aan voorgaande vaststelling van verwerende partij geen afbreuk.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM.

Het Europees Hof voor de bescherming van de Rechten van de Mens (Hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken, is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de „fair balance"-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door

artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Wanneer een verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Waar verzoekende partij verwijst naar haar liefdesrelatie wordt vooreerst opgemerkt dat zij er geen enkele melding van heeft gemaakt in de aanvraag om machtiging tot verblijf. Verzoekende partij kan verwerende partij niet verwijten geen rekening te hebben gehouden met deze liefdesrelatie nu zij heeft nagelaten dit ter kennis te brengen aan de verwerende partij.

Verzoekende partij verwijst vervolgens naar haar bijzondere band met een potentiële werkgever. Zelfs indien in hoofde van de verzoekende partij zou worden besloten tot het bestaan van een privéleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM, dan kan er niet aan worden voorbijgegaan dat de bestreden beslissing niet inhoudt dat haar enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. Aangezien het *in casu* dus een verzoek tot eerste toegang betreft vermits blijkt en buiten betwisting staat dat de verzoekende partij geen wettig verblijf heeft in België, is er in deze stand van het geding geen inmenging in het privéleven van de verzoekende partij. Enige toetsing aan artikel 8, tweede lid van het EVRM dient bijgevolg, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij voorhoudt, niet te worden doorgevoerd. De uiteenzettingen met betrekking tot dat tweede lid kan derhalve *in casu* niet dienstig worden aangebracht. Wel dient te worden nagegaan of er niettemin enige positieve verplichting rust(te) op de verweerder om het vermeende privéleven in België te vrijwaren. Om de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privéleven elders (vaste rechtspraak zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen van die aard kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De Raad wijst er tevens op dat het EHRM erkent dat de bestuursmaatregelen inzake de toepassing van de wetten op de controle van de toegang tot het grondgebied en het verblijf beantwoorden aan de legitieme doelstellingen die het recht op het privéleven kunnen inperken (*cf.* EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie tegen Noorwegen).

De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet concreet aannemelijk maakt dat zij daadwerkelijk niet meer in staat zou zijn om in haar land van herkomst of elders een privéleven te leiden. De verzoekende partij laat na om concrete gegevens aan te brengen die kunnen wijzen op het bestaan van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat zij haar privéleven in het land van herkomst of elders verder zet of opnieuw ontwikkelt.

Evenmin betreft de verzoekende partij haar kritiek op de bestreden beslissing zelve. Immers houdt deze beslissing enkel in dat de verzoekende partij haar aanvraag om machtiging moeten indienen vanuit het buitenland. Er wordt dus geen uitspraak gedaan over het al dan niet toekennen van een verblijfsmachtiging aan de verzoekende partij. De bestreden beslissing houdt voor het overige geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven; de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de vreemdelingenwet opgelegde verblijfsvereisten (*cf.* RvS 4 mei 2007, nr. 170.806). De verwijdering van België zal mogelijks van korte duur zijn, met name voor de duur die nodig is voor het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten om een verblijfsmachtiging te bekomen via de procedure voorzien in artikel 9 van de vreemdelingenwet. Uit de verplichting om tijdelijk het grondgebied te verlaten teneinde zich in regel te stellen met de Belgische verblijfswetgeving, kan

geen schending van artikel 8 van het EVRM afgeleid worden (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij nalaat uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissingen artikel 3 van het EVRM zouden schenden. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van de artikelen 3 en 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3 In het tweede middel voert verzoekende partij een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het middel zet verzoekende partij het volgende uiteen:

"4.2

schending van de artt. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet)

4.2.1

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Dat het in dit dossier duidelijk is dat de motivering van de tegenpartij incorrect is, minstens niet afdoende en dit onder verwijzing naar §4.1.

4.3 Besluit:

De bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met het bevel om het grondgebied te verlaten dient vernietigd te worden."

3.4 Er dient te worden vastgesteld dat artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip 'afdoende', zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op basis waarvan deze zijn genomen. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoekende partij ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die verhinderen dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf kan indienen via de gewone procedure, met name via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Hierbij wordt uitvoering ingegaan op de verschillende door verzoekende partij aangehaalde elementen en telkens *in concreto* toegelicht waarom deze elementen niet in aanmerking worden genomen. In de tweede bestreden beslissing wordt met verwijzing naar artikel 7, lid 1, 1° van de vreemdelingenwet vastgesteld dat verzoekende partij in het Rijk verblijf zonder in het bezit te zijn van de vereiste

binnenkomstdocumenten en dat zij, met name, niet in het bezit is van een geldig visum. Dit wordt niet betwist door de verzoekende partij.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN